

Kevin Dutton, Andy McNab

PSYCHOPATŮV

**průvodce
na cestě
k úspěchu**

portál

Kevin Dutton, Andy McNab

PSYCHOPATŮV

průvodce
na cestě
k úspěchu

portál

Původní anglické vydání:

The Good Psychopath's Guide to Success

Copyright © Andy McNab & Kevin Dutton, 2014

České vydání:

Translation © Renata Červenková, 2015, 2021

© Portál, s. r. o., Praha 2021

ISBN 978-80-262-1765-7

Obsah

Úvod: Chcete se kouknout na mou laboratoř?	6
1 Promiňte, ale nemyslím, že se známe...	16
2 Hodný, zlý a roztomilý	27
3 Manifest hodného psychopata	53
4 Prostě to udělejte	85
5 Zaberte!	111
6 Buďte sami sebou	139
7 Získejte černý pás v přesvědčování	177
8 Postavte se k životu čelem	218
9 Žijte okamžikem	262
10 Oddělte chování od emocí	304
O autorech knihy	337
Poznámky	338

*Když se v jedné osobě spojí vynikající intelekt
a psychopatická povaha, vzniknou ty nejlepší možné
podmínky pro to, aby se zrodil skutečný génius,
jenž se dostane do biografických slovníků.*

*Lidé s tímto intelektem nezůstávají pouhými
kritiky a rozumbrady. Jejich myšlenky je ovládají
a oni jimi, ať už z toho plyne dobré, či zlé,
nakazí své soupeřníky nebo svou dobu.*

William James, otec americké psychologie (1842–1910)

*Jsme poutníci: Musíme vždycky jít
dál nežli ostatní za hvězdou zářící,
zdolávat každý velehorský štít
a moře třpytivé i moře bouřící.*

Z veršovaného dramatu *The Golden Road to Samarkand* od Jamese Elroye Fleckera (1884–1915). Tento verš je vytesán do kamenného podstavce věžních hodin na základně SAS v Herefordu.

Chcete se kouknout na mou laboratoř?

Birkbeck College, součást University of London, je předměstský komplex s přibližně 20 000 studenty, co tudy spěchají s batohama plnýma knih. Já se tu měl setkat s profesorem Kevinem Duttonem, protože jeho kolegyně, profesorka Naz Derakshan, pracovala v emočně-kognitivní laboratoři zdejší katedry psychologie a měla pro pokus, co se mnou Kev hodlal udělat, to nejmodernější vybavení v zemi.

Po zaplacení nehorázného poplatku za parkování jsem se za ním vydal. Ještě pořád měl delší háro, uprostřed rozdělený pěšinkou, a tlustý obroučky brýlí à la Buddy Holly, takže vypadal spíš jako baskytarista rockový kapely osmdesátých let než jako profesor.

Zároveň měl ale ten kukuč univerzitního podivína.

Na sobě vlněný, pečlivě vybraný oblek s vestou jako komiksový medvídek Rupert a až ke krku zapnutou růžovou košili, ovšem bez kravaty. Připomínal jednoho z těch potrhých profesorů, co se zapomínají obléct, jak se sluší, nebo ráno vyjdou z domu naboso, protože jejich mozek nedokáže od okamžiku, kdy se vzbudí, nemyslet na profesorský záležitosti, i když se jim o nich zdálo celou noc. Všednosti prostě do jejich života nezapadají.

Přivítal mě neformálně: „Tak co, kámo, jak to jde?“

„Nejspíš líp než tobě, jak to tak vypadá,“ opáčil jsem. „Kdes sebral tenhle oblek – v Disneylandu?“

Kev mě zavedl do budovy, kde jsme vybílenýma chodbama kráčeli po nablýskaným linoleu. „Andy, díky, že to uděláš, kámo. Čím víc dobrovolníků máme, tím lepší jsou vědecké výsledky, chápeš?“

Mohutnýma dřevěnýma lítačkama jsme prošli do bílé sterilní laboratoře. Poletovalo tu šest sedm mladých mužů a žen v bílých sterilních pláštích. Byla to laboratoř s vysokými stoly, ovšem Bunsenovy kahany na nich chyběly. Tři z nich pokrývaly monitory, pevný disky a sjetiny z tiskárny. Zpoza všech těch krámů se řinula halda kabelů, na podlaze pospojovaných a přichycených lepicí páskou. Vedly po lesknoucím se linoleu až ke gumový čepičce a tubě gelu, co se nacházely vedle něčeho, co vypadalo jako zubařský křeslo s padesátipalcovým plochým monitorem, připojeným do zdi před ním. Kev pyšně poznamenal:

„Vítej v mém světě, centrále mozkové vědy, kde budu tvůj hlavní trýznitel.“

Pak ukázal na křeslo natočený ke zdi a k monitoru; vedly z něj další dráty a napojovaly se k těm na podlaze.

Medvídek Rupert by měl z tohohle vercajku radost. „Tohle sedadlo, Andy, bude tvůj svět. Budeš v něm sedět, až ti dáme na hlavu ten gel a nějaké to vybavení, a pak uvidíme, co se v tvé skořápce děje poté, co ji kapku praštíme pendrekem. Hodlám ti na monitoru ukázat pár docela hnusných věcí a zároveň ti do ucha pustit pár pecek a při tom budu měřit, jak na to zareaguješ. Jednoduché, ne? Ted' tu budeš jen dřepět a děvčata ti dají co proto. Představuj si, že jsi u holiče.“

Vynasnažil jsem se a uvelebil se v křesle s vysokou opěrkou. Dvě holky v bílých pláštích mi gelovaly vlasy. Když jsem zrovna podstupoval kadeřnický ošetření, ostatní bílý pláště mi rozepnuly košili a připojily mi na hrudník senzory monitorující srdce. Pak přišla na řadu čepička jak z Matrixu s nejmíň dvaceti elektrodami uvnitř. Od nich vedly dráty až na podlahu, jako by to byly ty nejdelší vlasy na světě. Bylo to ale EEG (elektroencefalogram). Kev mi vysvětlil, že tohle zařízení mi měří v mozku elektrickou aktivitu. Obě slečny mi čepici přimáčkly k hlavě, aby se všechny elektrody dostaly do kontaktu s gelem. Další bílý plášť mi omotal kolem prstů suchý zip s dráty, co ústily do

žlutý krabice na stole. Ty měřily kožně galvanickou reakci. Ta, jak mě informoval Kev, vyhodnocuje podle změn elektrodermální aktivity míru stresu. Když měli studenti všecko hotovo, vypadal jsem, jako by mě uvěznili uvnitř nějaký obří telefonní ústředny.

„Cítím se tu jak Hannibal Lecter,“ smál jsem se.

Kev opětoval smích mnohem víc, než měl, když mi nadzvedl sluchátka, co mě pleskaly po uších. Předklonil se a křičel, jako by sluchátka úplně vymazala svět kolem.

„Kámo, teď zažiješ ruční práci, na kterou by byl každý pyšný. A já se přeonáčím do profesorského režimu, takže konec vtipkování. Nic osobního v tom ale není, chápeš?“

Přímo přede mnou, asi půl metru od zdi, byla plochá obrazovka. Kev otočil spínačem a přístroje se zapraskáním spustily. Do sluchátek se linul ten druh hudby, co byste poslouchali ve výtahu v lázních. Obrazovku před mýma očima zaplavily jemný vlnky na jezeře při soumraku. Bylo to jako dívat se na reklamu na inkontinenční vložky.

„Oukej.“ Ve sluchátkách se tónem bílýho pláště ozval Kevinův hlas. „Andy, právě teď vidíš na monitoru před sebou pokojnou, uklidňující scénu, kterou provází relaxační hudba. Dobré, co? No, a já stanovím výchozí fyziologické hodnoty, od kterých pak budeme měřit následné vzrůstající hodnoty. Takže se pěkně opři a odpočívej, kámo.“

Přikývl jsem, jak to jen s tím matrixovým nádobíčkem na hlavě šlo.

„Užij si to co nejvíc, protože během příštích šedesáti sekund se záběry začnou měnit. Od těch momentálních se budou velmi lišit. Budou násilnické, nechutné, názorné, znepokojující, cokoli libo. „My při tom budeme zaznamenávat změny tvé tepové frekvence i kožní vodivosti a EEG a potom ty hodnoty porovnáme s tvými klidovými. Prostě sranda. Nějaké otázky?“

„Na ty je už trochu pozdě, ne?“

Ted', když byl za mega profesora, ale nebyl Kev zrovna zvědavý na žvanění. „Fajn, připrav se.“

Zíral jsem před sebe, až se scéna najednou začala měnit. Co mě čekalo, byly názorný záběry stínání hlav, mučení, poprav, uřezávání končetin. Byly natolik živoucí, že jednu chvíli jsem fakt ucítil krev, tu odporně sladkou vůni, co nikdy nezapomenete. I lázeňská hudba byla tatam. Další záběry provázely ječící sirény a syčivý šum, jako by šlo o soundtrack ke špatnému sci-fi.

Seděl jsem a všechno nasával. Nevím, jak dlouho to trvalo, ale co nevidět se znovu objevilo jezero a v uších mi zazněly promenádní melodie. „Hotovo,“ pomyslel jsem si a očekával, že někdo přijde a rozpustí mi vlasy jako pohádkový dívce Locice.

Ale to ne: Obrazy i zvuky na mě zaútočily znovu, než se lázeňská hudba s jezerem zase vrátila – a tentokrát dokonce s letící labutí!

„Do prdele! Co tahle posraná inkontinenční reklama napáchá s mou hlavou?!“ napadlo mě.

Záznam pokračoval další minutu nebo tak a až potom se objevily dva ženský bílý pláště a začaly mě odpojovat. Všechno šlo lehce, teda kromě čepičky a hrudních senzorů, co po sobě nechaly na kůži dvě odchlupený skvrny. Gel ale držel až tak dokonale, že čepička hodlala setrvat tam, kde byla. Nakonec ji přece jen s mlasknutím uvolnili a já na plochý obrazovce zachytil odraz své hlavy. Hannibal Lecter se změnil v Jedwarda.¹

Vykutal jsem se ze sedadla a přešel ke stolu, abych se připojil ke Kevovi. Tiskárny hučely a on zaujatě studoval vytištěný záznamy.

Když jsem k němu přistoupil, promluvil, aniž by zvedl oči od údajů. „Normálně se ptám dobrovolníků, jestli se cítí v pořádku, a nabídnu jim kafe. Když ale vidím tyhle záznamy, kamaráde, mám pocit, že bych ho potřeboval já.“

„I tak bych si ho dal,“ odvětil jsem. „S mlékem, bez cukru.“

Nevzhlédl. Všechny ty monitory chrlily svitky papírů počmáraných klikyháky. „Sorry, jen espresso. Ke vší té mozkové práci, co tu děláme, ale kofein potřebujeme, ne?“

„To rozhodně.“

Jeden z mladíků zmizel s objednávkou nápojů. Nabídl mi laboratorní židli a Kev si přinesl další pro sebe, takže jsem trůnil mezi všemi těmi přístroji. Za zády se ozývalo šeptání, jak se ostatní dívali na moje data.

„Poté, co jsem ti řekl, aby ses připravil, se ti tep oproti klidovým hodnotám zvýšil, což je běžné. To kvůli očekávání toho, co přijde. Vidíš tuhle stopu? Tak to jsou ty stoupající hodnoty.“

Přikyvoval jsem na souhlas, ale byly to pro mě jenom klikyháky mířící vzhůru.

Kev opět ukázal na záznam: „Se změnou záběrů se ale vypínač kdesi v tvém mozku – kde, netuším – překlikl. Fyziologické ukazatele nasadily zpátečku. Tep se zpomalil, kožně galvanická reakce se snížila, EEG pokleslo. Na konci videoshow se všechny tři fyziologické hodnoty pohybovaly pod těmi výstupními. Vidíš to tady? Pouhá skrumáž rovných čar.“

Otočil se ke mně s širokým úsměvem. Někdo v týchle místnosti zjevně prožíval prima den.

„Kámo, něco takového jsem ještě neviděl. Skoro jako by tvůj mozek říkal: ‚Tak se předved!‘ A pak, když se něco podělalo, se přepojil na autopilota, jako bezpilotní letadlo v lidské podobě. Klidně si vtipkuj o tom, že se cítíš jako Hannibal Lecter, ale já předpokládám, že vy dva toho máte společného víc, než si myslíš!“

Kev mě nepřestal pozorovat. Ted', když jsme si byli blíž, byly jeho oči dvakrát tak velký než bez masivních obrouček. Úsměv vzbuzoval trochu obavu. Byl to totiž ten druh, co doktoři nasazují, když u chudáka pacienta objeví nějaký exotický vřed nebo strašnou chorobu. Čekal, že něco řeknu. Já ale nemluvil, jen

poslouchal a půlku z toho, co jsem vyslechl, jsem stejně hodil za hlavu.

„Hele, bez urážky, kdyby mi někdo ukázal takové záznamy a tvrdil, že pocházejí od člověka – navíc od někoho, kdo je ještě naživu –, nevěřil bych mu. Byl jsi v takovém pásmu, takovém... prostě v úplně jiném. Kristepane!“

V tom svém světě si propletl všechny prsty.

„Co to jako znamená, teda kromě toho, že tím videem jsi mě zas tolik nerozhodil?“ zajímal jsem se.

Položil mi ruku na rameno. „Hele, viděl jsi film *Blade Runner*?“

„Jo.“

„A vzpomínáš si na ten test? Na Voight-Kampffův přístroj, zmodernizovaný detektor lži? Harrison Ford ho používal k tomu, aby odhalil replikanty, kteří na Zemi pronikli z jiných planet.“

Přikývl jsem. „Bezva film.“

„Jenže skutečný Voight-Kampffův test je tohle! A víš, co mi prozradil?“

„Tak do toho, stejně mi to hodláš říct.“

Kev se před tím oznámením nadýchl.

„Prozradil mi, že jsi asi psychopat.“

Zabořil prsty do vlasů a vyvalil oči, aby zdůraznil podstatu toho sdělení, a pak si v mé tváři přečetl reakci.

„Žádné strachy, to není jako zbláznit se a mávat sekyrou nebo tak něco. Jednou ze zvláštností psychopatů je, že lehké změny v mozku u nich nelze vyvolat stejným způsobem jako u zbytku planety. Onou částečně postiženou oblastí je amygdala. Je to struktura velká jako burský oříšek – někdo mluví o mandli, ale není to jedno? –, umístěná přímo v centru řídicího okruhu.“

Kloubama prstů poklepe na temeno hlavy.

„No, a amygdala je řídicí věž emocí, která střeží náš emoční vzdušný prostor a je zodpovědná za způsob, jak věci cítíme. U psychopatů – lidí, jako ty, chlapče – je však část vzdušného

prostoru korespondující se strachem prázdná. Není v něm nic. Ani ň.“

Rukou ukáže směrem k monitorům a papírům. „Tohle jsi ty, kámo. Ale neboj, nejsi hollywoodský typ. Má to své plus i minus. Víš, co tím chci říct?“

„Ne.“

Hodil do sebe zbytek kafe a utřel si pusou. „Alfred Hitchcock nás všechny přiměl k tomu, abychom si mysleli, že každý psychopat se psem tráví dny tím, že se poflakuje kolem sprch. A co se týká Hannibala Lectera... Důvodů, proč tihle chlapíci žijí jako na Divokém západě, je mnoho: Tyto důvody spočívají v jejich dětství, genech a samozřejmě i v tom, kudy vedou elektrické spoje v jejich hlavě.

Při správném kontextu ovšem mohou být leckteré psychopatické rysy velice konstruktivní. Podívej se na právníky. Jak jinak by mohli skvělí advokáti rozdrtit při křížovém výslechu domnělou oběť znásilnění nebo přivést svědka k tak hlubokému zhroucení, že ho často poznamená až do konce života – a pak jít klidně domů, obejmout děti a vyrazit si s manželkou na večeři?

Nebo si vezmi bankéře a politiky. Ve světových finančních centrech a mezi našimi vůdci se to psychopaty jen hemží – jsou totálně sebestřední, totálně bezcitní. Jistě, byli to právě mnozí z těch hajzlů, kteří nás dostali do stavu, v jakém se dneska nacházíme. Vysekát nás z toho však paradoxně vyžaduje stejný druh nemilosrdnosti!“

Zasmál se pod fousy.

„Jednou jsem testoval neurochirurga, který na psychopatické škále bodoval fakt vysoko. Když popisoval, v jakém rozpoložení myslí se před těžkou operací nachází, tvrdil, že to je něco jako opilost, což však jeho smysly neotupuje, ale zostřuje. Pravda je taková, že ve všech krizích jsou nejužitečnější lidé, kteří zachovají klid a jsou schopni reagovat na požadavky onoho okamžiku,

a přitom si zachovat odstup a nadhled. A přesně takový jsi ty, Andy.“

Nedal mi čas na odpověď, ani kdybych odpovědět chtěl. Školácky mě štouchl ramenem do ramene. Dělal jsem to spolužákům, když učitel žvanil o něčem, čemu jsme nerozuměli.

Jenže tenhle věděl přesně, co dělá.

„Řekl bych, kamaráde, že o tom něco víš, že tahle výstřední mentalita, kterou většina z nás má až kdesi na dně své lahve, je ti hodně povědomá. Je to skoro... spirituální, transcendentální, co?“

Podíval se na mě a pokýval hlavou.

„Mám pravdu?“

Do své hlavy jsem ale Keva pustit nehodlal. Beztak zašel už dost daleko.

„Kromě toho, ty přece nejsi zkárovaný, že ne, Andy? Nejsi unavený nebo nekoordinovaný ani mimo sebe. Ty se, hádám, cítíš přesně naopak: bystrý, uhlazený, superbdělý. Je to tak, Andy?“

Kev se odmlčel a já ho nechal, aby si ucucnul kafe a počkal si na můj příspěvek. To jediný, čím jsem ho počastoval, byl úsměv: V tom šálku, co se snažil dopít, nebyla totiž, jak odpovídalo jeho potrhlymu profesorskému stylu, dávno ani kapka. Civěl do porcelánu, zmatený z toho, kam se to kafe mohlo podít.

„Dobrá, chápu, chceš jenom poslouchat, ale dovol, abych ti o tobě pověděl ještě víc.“

Máš pocit, jako by tvé svědomí bylo u ledu, co? Všechny úzkosti utopené, jako bys vypil šest panáků neurochemické vodky. Životem jenom proplouváš, že? Všechny ty psychologické silniční značky, které se lidi učí na teoretický test života, pro tebe nic neznamenají, ne?“

Věděl, že reagovat nebudu.

„No tak, ty přece víš, že mám pravdu. Proč s ní tedy bojovat? Všechno, co ostatní považují za noční můru, je pro tebe pouhá hra, vid'? Nejspíš se díváš na život jako řada jiných psychopatů – jako

bys byl vyslaný na Zemi, abys tu studoval lidi, ovšem doted' jsi nepochopil, co mají za lubem, ba ani proč. Nechápeš zkrátka, proč se ostatní věčně klepou kvůli hovnu, nebo snad jo?"

Pokrčil jsem rameny. „A co jsi ty: hráč, nebo mimozemšťan?“ Zachechtal se a oči mu zabloudily zpátky k monitorům.

„Kamaráde, přemýšlej. Když jsi sem přišel, vůbec ses nezeptal, jestli v tom není nějaké riziko. Dokonce ses nezajímal ani o to, co by se stalo, kdyby se něco zadrhlo. Nezeptal ses na nic. Myslíš, že to je normální? Zažil jsem lidi, kteří v tomhle křesle zkolabovali, hodili do ringu ručník, snažili se ze sebe strhat elektrody.“

Kývl směrem k čepičce, z který na tácek stékal gel.

„Myslím, že ses ani nezeptal, na co je tahle zatracená věc.“

Kev se teď ke mně naklonil tak, že se naše ramena zase dotkla, a šeptal, jako bychom spolu plánovali spiknutí.

Třeba jsme ho plánovali.

„Abys věděl, někteří tvrdí, že psychopati představují další vývojové stadium. V tom případě bys mohl být další trik, který si pro nás nachystal přirozený výběr. Mohl bys být jedním z vyvolených. Víš, co tím míním?“

Rozřehtal jsem se, protože už jsem si nemohl pomoci. Představa, že jsem součástí darwinovského příběhu o mřence sedlovitý mi přišla jako fór. I Kev viděl tu komickou stránku, a přesto se dál držel představy spiknutí. Byl u mě tak blízko, že mě téměř kousal do ucha.

„Hele, Andy,“ začal se uklidňovat, „nech mě udělat ještě pár kognitivních a genetických testů. Pracuje tu pár skvělých lidí, kteří jsou v tomhle špička.“

Jeden z přístrojů zacvakal a Kev se ode mě odpojil, aby si došel pro záznam. Podél dna se táhla rovná čára, jako bych byl už mrtvý. Poklepal na papír perem.

„Z tvého záznamu bychom toho mohli vyvodit mnohem víc. Existuje ještě mnoho dalších testů, které bychom mohli udělat.“

Ber to, jako bych ti nabízel duševní technickou prohlídku – chápeš, otevřel bych kapotu a mrkl se, co pod ní doopravdy máš.“

Uhlazoval jsem si vlasy – to, jak jsem se zamyslel nad tím, co mi Kev zrovna sdělil. I když jsem si to nechtěl moc připustit, dávalo to smysl. Vždycky jsem do všeho šel a nikdy mě nenapadlo, že bych se na něco vykašlal, ať už to znamenalo vrazit do dveří jako první při záchraně rukojmích, nebo se s londýnským přízvukem pohybovat v utajení v severoirském Derry. Případně, jako teď, vést diskuse s představenstvem jedné firmy, která je na pokraji krachu jenom proto, že tihle chlapci jsou úplně mimo.

Do prdele, jak rád bych se toho zbavil. Přál jsem si to vlastně vždycky, už jako dítě. Nikdy jsem nic nepovažoval za nebezpečný. Bral jsem to jako legraci – jako když jsem se ve videohře musel prodírat jedním levellem za druhým.

Když už nastala akce, a jedno, jestli to byla přestřelka, rvačka, nebo pronásledování, vždycky jsem si stoprocentně uvědomoval, co se děje, a vždycky jsem se soustředil jen na to, na co jsem se soustředit potřeboval. Na prohru jsem rozhodně nemyslel. Někdy mě to dokonce vzrušovalo.

Ten pocit, co zmínil Kev, jsem měl totiž po většinu dní.

V boji, fyzickým i slovním, jsem býval nad věcí. Jako bych se díval sám na sebe ve zpomaleném záběru a střídavě zvažoval, co udělat a jak. Bez strachu, bez emocí.

Kev měl pravdu. Vlastně jsem měl odjakživa pocit, že je ve mně něco z mimozemšťana.

Proč si lidi dělají starosti s tím, co nemůžou ovlivnit?

Proč myslí na zítřek, a přitom ignorují a posírají dnešek?

Proč si všichni nerozeberou, co se kolem nich děje, aby s tím mohli zacházet, a místo toho se tím nechávají nervovat?

Po tom, co jsem pobyl v Kevinově světě, se mi všechno začalo skládat dohromady. Už dávno jsem měl pocit, že se odlišuju od ostatních, dokonce i od dětí na našem sídlišti. Nikdy jsem ale nedokázal přijít na to proč...

Promiňte, ale nemyslím, že se známe...

Ahoj, jsem Andy McNab.

Možná jste o mně už díky mým dvěma předchozím knihám slyšeli. Pokud jo, pak je to fajn. A jestliže ne, můžu se vám představit tady.

Byl jsem osmnáct let v britské armádě, z toho osm jako příslušník pěchoty a deset ve Special Air Service (SAS). Nejvíc jsem asi vešel ve známost svou první knihou *Konečná stanice Bagdád*.² Je to příběh osmi mužů ze speciální jednotky s názvem Bravo Two Zero. Tu během první války v Zálivu poslali v Iráku za nepřátelskou linii. Spolu s dalšími třemi vojáky mě pak vyznamenali za statečnost. Pravda je, že se naše mise stala nejometálovanější akcí od bitvy o Rorke's Drift³ za burské války v roce 1879.

Od té doby jsem napsal už pár faktografických knížek, thrillerů i scénářů a taky jsem se podílel na pár filmech. V Británii mě řadí do třicítky nejlepších autorů všech dob. U úspěchu je ale důležitý, abyste ho měli pod kontrolou. Pokud se vám daří a používáte úspěch správně, rozmnoží se v další úspěch. Proto se můžu angažovat taky v byznysu, a to jak v Británii, tak ve Spojených státech, nejvíc v oblasti startupových firem.

Velký kšeft to sice není, pro mě je ale výzva jako výzva. Z nepřátelských linií jsem přešel do filmových a od bojových plánů k obchodním bez toho, že bych o tom moc přemýšlel. Možná právě proto je to pak jednoduchý. Ať tak, či onak, s problémy jsem problém nikdy neměl.

Myslím, že se *mě* bojí.

Důvod, proč vám to tady vyprávím, je, že znám *příčinu* toho, proč jsem úspěšný – tedy aspoň tu hlavní.

Je to proto, že jsem psychopat.

Nepanikařte ale – jsem totiž hodný psychopat.

Když tohle člověk uslyší poprvé, zarazí ho to, co? I mně to přišlo zvláštní. Netušil jsem to, dokud jsem před pár lety nepotkal Keva a neodhalil jeho oblibu exotických obleků a ještě exotičtějších parfémů. Právě jste ho potkali taky – a i když tak asi nepůsobí (a rozhodně tak nezní), je profesorem psychologie na University of Oxford. Tenhle chlap zná psychopaty dobře – a je impozantní.

Ale dost už o mně (prozatím)! Vy přece chcete vědět, co vám tahle kniha nabídne a jak vám změní život.

Dobře teda. Na následujících stránkách vám prozradíme SEDM JEDNODUCHÝCH ZÁSAD, co vám dopomůžou k většímu úspěchu. A taky vám pomůžeme v tom, abyste se je naučili uplatňovat.

Je nám fuk, o jaký druh úspěchu vám půjde, klidně o velký:

- Chcete zvýšit plat?
- Chcete povýšit?
- Nebo uzavřít obchod, který vám *zajistí* jak vyšší plat, tak povýšení?

Možná vám jde jen o drobnosti, co jste zatím nebyli schopni v životě zvládnout:

- odložit nepříjemný a trapný telefonát,
- říct sousedům, že jejich psa sice máte strašně rádi..., ale ne už jeho kálení na váš trávník,
- jednat s kamarádem nebo příbuzným, který vám dluží peníze, na což jste nezapomněli, i když on doufá, že jo.

At' už je to cokoli, tahle kniha by měla vyjít vstříc VŠEDNÍM potřebám OBYČEJNÝCH lidí v KAŽDODENNÍM životě:

- na pracovišti,
- mimo pracoviště,

- s kolegy,
- s přáteli,
- s rodinou.

Může vám:

- vydělat peníze,
- ušetřit peníze,
- dostat vás z maléru,
- dostat vás do maléru!,
- zajistit vám přednostní péči.

Nezáleží, o jaký typ úspěchu vám jde: Každopádně vám ukážeme, jak ho docílit. A hodláme udělat ještě víc – totiž nabídnout vám ŽIVOTNÍ FILOZOFII.

Filozofii pro ÚSPĚŠNÝ život.

Filozofii, která PLATÍ.

Věřte mi – tahle kniha je unikát.

Žádná jiná se jí zatím nepřiblížila.

A jako by toho nebylo dost, děláme ještě... VĚDU! Upřímně řečeno, to je spíš Kevova parketa než moje, ale přispívám, jak můžu. Kev zkoumá, jak fungují lidi jako já – a jak můžete fungovat i vy.

Na mně jsou ty úlisný věci, na Kevovi ty podivínský. V zásadě já budu střílet – a on vám vyloží, proč ta pistole vůbec vystřelila.

Takže už byste se o něm měli dozvědět víc, o podivínovi jednom...

Díky, Andy, jsi ke mně laskavý snad až příliš, kámo.

Je květen 2010. Jsem na oslavě u příležitosti vydání mé první knihy *Flipnosis*.

Popíšu vám tu scénu.

Odkudsi se vynoří dvanáct lahví špičkového archivního šampaňského, podnosy s jednohubkami kolují a zpoza baru řve na plné pecky píseň „Hanging on the Telephone“ od Blondie.

Každý se pěkně zapojuje a zábava je v plném proudu.

Najednou uslyším, jak někdo přes celou místnost volá mé jméno.

„Hej, Keve! Pojd' sem na chvilku a podepiš se nám, jo?“

Rozhlídnu se. Naproti v rohu, u stánku nakladatele, někdo s povědomým obličejem mává pár knihami a perem směrem ke mně. Proderu se davem a potřese se si rukama.

„Nazdar, kamaráde, jak se máš?“

„Špatně ne, právě jsem se vrátil z Havaje.“

První věc, které si všimnu, je opálení, radioaktivnější než Fukušima.

Hned poté bot. Jsou tak naleštěné, že v Kalifornii by je zakázali nosit, aby nezaložily lesní požár.

Oblek je od Armaniho. Antracit, jednořadový.

Vezmu pero a přisunu si křeslo. Neznat tohoto chlápka tak dobře, řekl bych, že je to třída.

Nalistuju vakát a zarazím se.

„Pro koho to bude?“ optám se rutinně.

„Pro nikoho, prostě to jen podepiš,“ řekne.

„Jsi si jistý?“ namítnu terapeuticky. „Snad ne Billy Samotář?“

Usměje se a otevře si kolu.

„Mám spoustu kámošů na eBay,“ přizná, „a tihle hajzlíci budou ochotný zaplatit mi za ni trojnásobek, když bude podepsaná!“

Kdo jiný by to mohl být než legenda Andy McNab?

Ahoj, lidi, já jsem Kevin Dutton – Andyho nezměrně víc navoněná, nesrovnatelně méně opálená a nevyčíslitelně víc ochopená druhá polovička.

Jestliže jste někdy na *Flipnosis* narazili (není to úplně nepravděpodobné), mohli jste se dozvědět i o mé následující knížce *Moudrost psychopatů: Svatí, špióni a sérioví vrazi*.⁴

Dokazuji v ní, že psychopati oplývají moudrostí. Své tvrzení podporuji důkazy, jež se týkají světců, špiónů a sériových vrahů.

Trvalo mi věky, než jsem ten název vymyslel.

Obal anglického vydání je zářivě růžový – přesně ten odstín, v jakém měl jednou Andy nalakované nehty.

Je v té knize kupodivu taky.

Poprvé jsem ho potkal, když jsem s ním dělal interview pro rozhlasový pořad, který jsem připravoval pro BBC World Service. O něco později se objevil i v mé laboratoři. Dodnes mi to utkvělo v paměti. Když jsem tehdy uviděl záznamy jeho mozku při tom, kdy sledoval scény natolik znepokojivé, že většině lidí by rozparádily šedou kůru víc než celonoční tah, strnul jsem.

Očekával jsem u něj mozkovou reakci jako na masakr, jenže grafy byly placaté jako palačinka. Hannibal Lecter by podle toho vypadal jako Dale Winton.⁵

Ještěže vstoupil do SAS. Jinak by v Broadmooru vyděsil všechny k smrti. Andy byl odjakživa typ přírodního člověka, za což může děkovat matce, jelikož život odstartoval v nákupní tašce z obchodního domu Harrods na schodech Guy's Hospital v centru Londýna.

Když mi to řekl, pomyslel jsem si: Hm, tak tohle máme společné. Poté, co jsem podělal prvotřídní vzdělání a stipendium na Cambridge, jsem totiž skončil u Harrods na Great West Road v západní části města. Plnil jsem tam regály nebo jsem věci z nich naopak překládal na vozíky a potom je zas rovnal někde jinde.

Po dvou letech téhle práce mi došlo, že univerzita vlastně nebyla až tak špatný nápad, takže jsem začal studovat znovu večerní školu. Nabízela i možnost maturity. Tu už jsem jednou zpackal, a proto jsem se rozhodl zaměření studia trochu rozšířit. Naštěstí právě v té době vypsal Birkbeck College dvouletý program psychologie a já se do něj zapsal.

Zpátky jsem se nikdy neohlédl.

O deset let později jsem už v Cambridge, kde jsem měl být kdysi student, vyučoval.

Celkem vzato, vyvázl jsem z toho poměrně lehce.